

We Lwowie, dnia 24. stycznia 1910.

Aleg 1155

Sprawozdanie

Komisji gospodarstwa krajowego o przedłożeniu Wydziału krajowego w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy o rybołówstwie z dnia 31. października 1887 (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 37 z roku 1890).

Wysoki Sejmie!

Uchwałą z dnia 2. października 1909 przydzielił Wysoki Sejm komisji gospodarstwa krajowego przedłożenie Wydziału krajowego z dnia 11. września 1909 L. 40.918 dotyczące zmiany niektórych postanowień obowiązującej obecnie ustawy o rybołówstwie z dnia 31. października 1887 Dr. u. i rozp. kraj. z roku 1890.

Prawo rybołówstwa na wodach bieżących przysługiwało u nas dawniej prawie wszędzie właścicielom brzegów wzdłuż tychże brzegów. Wskutek podziału własności rolnej zmniejszyła się także niepomiernie rozciągłość poszczególnych praw rybołówstwa, co wywołało znaczne trudności przy wykonywaniu tego prawa i we wielu wypadkach doprowadziło do tego, że prawo rybołówstwa straciło dla właściciela wszelką wartość.

Naturalnem następstwem tego stanu było pozostawienie znacznych przeszczerzeń rzek rybołówstwu dzikiemu, wobec czego gospodarstwo rybne na rzekach upaść musiało, a rzeki ulegały coraz więcej wrybieniu.

Dla zapobieżenia złemu i dla umożliwienia urządzenia na rzekach jakiegospodarstwa, które dla kraju znaczną przedstawiać może wartość, uchylono ustawą państwową z dnia 25. kwietnia 1885 Dz. u. p. L. 58 dzikie rybołówstwo i wprowadzono postanowienia umożliwiające łączenie uprawnionych w związki i wykonywania rybołówstwa na wspólny ich rachunek, przyczem pozostawiono ustawodawstwu krajowemu wydanie postanowień, komu przysługiwać ma prawo

rybołówstwa na przestrzeniach rzek, otwartych dawniej dla rybołówstwa dzikiego i w jaki sposób urządzonem i prowadzonem ma być gospodarstwo na wodach bieżących.

Opierające się na tej ustawie państwowej krajowe ustawy o rybołówstwie, przyznają prawo rybołówstwa na wodach naturalnych otwartych dotąd dla rybołówstwa dzikiego bądź krajowi: (Austria dolna, Gorycyja, Kraina, Morawy, Salzburg i Przedarulania), bądź gminie względnie gminie i obszarowi dworskiemu: (Austria górna i Galicyja).

Nie naruszając zresztą praw rybołówstwa istniejących poza wodami, otwartymi dawniej dla rybołówstwa dzikiego, wprowadza ustawodawstwo wszystkich krajów pewne ograniczenia w wykonywaniu prawa rybołówstwa.

I tak przyjęto wszędzie zasadę, że wykonywanie prawa rybołówstwa tylko tam pozostawione być może właścicielowi, gdzie prawo to obejmuje tak wielką przestrzeń wód, jaka jest koniecznie potrzebną do skutecznego chowu ryb i prawidłowego prowadzenia gospodarstwa.

Tam, gdzie poszczególne prawa rybołówstwa obejmują niedostateczne do należytego prowadzenia gospodarstwa przestrzenie wód, łączy się kilka lub kilkanaście praw w jeden okręg gospodarczy (rewir rybacki), na którym wykonuje się rybołówstwo na wspólny rachunek uprawnionych.

Dzieje się to albo przez wydzierżawienie utworzonych rewirów rybackich (Galicyja, Austria dolna, Gorycyja, Kraina, Morawy i Przedarulania), albo przez połączenie w utworzonym rewirze właścicieli prawa rybołówstwa w spółkę, która przy wykonywaniu prawa rybołówstwa stosować się musi do wydanego przez władzę regulaminu.

Ustawy o rybołówstwie wszystkich krajów koronnych wprowadzają także legitymacye dla rybaków i normują środki ochronne dla ryb i gospodarstwa rybnego.

Tak przedstawiają się główne zasady nie tylko u nas obowiązującej ustawy o rybołówstwie, ale i ustaw innych krajów Cislitawii, a zasady te zachowane być muszą i nadal, jeżeli gospodarstwo rybne na rzekach nie ma ulepszyc się.

Jednakże obowiązująca obecnie u nas ustawa o rybołówstwie z dnia 31. października 1887, uchwalona przez Wysoki Sejm na podstawie przedłożenia rządowego, opracowanego dla wszystkich krajów Cislitawii nie uwzględnia w dostatecznym stopniu odmiennych warunków naszego kraju.

Już w sprawozdaniu sejmowej komisji rybackiej z dnia 18. stycznia 1887 Ls. 1062 zaznaczono: „że do ustawy galicyjskiej wejść ma cały szereg postanowień, które może w innych krajach koronnych mają wielką doniosłość, u nas jednak dla odmiennych warunków nie będą miały żadnego lub bardzo małego znaczenia. Postanowienia takie niepraktyczne nie są nigdy zaletą ustawy, bo zwiększając jej objętość, utrudniają jej zrozumienie i przeprowadzenie“.

Po rozpoczęciu w roku 1892 wprowadzenia w życie ustawy o rybołówstwie okazały się dalsze jej niedokładności i braki.

To też już w r. 1897 komisya gospodarstwa krajowego w sprawozdaniu swem z dnia 2. lutego 1897 Ls. 1770 o popieraniu kultury na polu budowy wodnych zwraca uwagę Wydziału krajowego na potrzebę „ustanowienia pewnej kontroli rewirów rybackich, któraby czuwała nad ścisłym wykonywaniem przepisów ustawy“.

W roku następnym komisya gospodarstwa krajowego przedkładając Wysokiemu Sejmowi sprawozdanie o petycyach dziesięciu gmin powiatu tarnobrzeskiego (Ls. 652 i 660), „zwraca uwagę Wydziału krajowego na niektóre braki,

wymagające uzupełnienia ustawy w tem przekonaniu, że Wydział zajmie się zbada-
nieniem tej sprawy i przedłoży w swoim czasie odpowiednie wnioski“.

W tymże roku Wysoki Sejm załatwiając petycję Towarzystwa rybackiego
w Krakowie, powziął na dniu 10 lutego 1898 następującą uchwałę:

„Poleca się Wydziałowi krajowemu, aby po poprzednim porozumieniu się
z c. k. Rządem przedstawił Sejmowi na najbliższej sesji wnioski co do zmiany
przepisów karnych ustawy o rybołówstwie a to dla uproszczenia postępowania przy
karaniu przestępców tej ustawy“.

W wykonaniu tej uchwały odniósł się Wydział krajowy do c. k. Rządu,
który zgodził się na wprowadzenie postępowania mandатовego przy ka-
raniu kłusowników rybackich,

Komisya gospodarstwa krajowego przyjmując do wiadomości to oświad-
czenie c. k. Rządu, w sprawozdaniu swem z dnia 15 marca 1899 zaznacza:

„że proponowane przez c. k. Rząd uproszczenie postępowania karnego
wywarłoby dodatni wpływ na uregulowanie praw rybołówstwa i wyraża życzenie,
by projekt noweli do ustawy rybackiej po zebraniu dalszych doświadczeń prze-
dłozony został Wysokiemu Sejmowi“.

Zarazem zaznacza komisya,

„że ustawa rybacka wymaga także pewnej zmiany co do sposobu i wa-
runków wydzierżawienia rewirów rybackich“.

Wychodząc z założenia, że jeżeli już raz wprowadza się pewne zmiany do
obowiązującej ustawy, to należy całą ustawę poddać rewizyi i usunąć z niej
wszelkie braki czy niedokładności, zwołał Wydział krajowy na dzień 25 listopada
1899 ankietę dla rozpatrzenia sprawy, czy i jakie zmiany wprowadzić by należało
do obowiązującej obecnie ustawy.

Na podstawie opinii tej ankiety wypracowano projekt noweli do ustawy
o rybołówstwie, który sprawozdaniem z dnia 23 stycznia 1900 L.W. 2.243 przedłożył
Wydział krajowy Wysokiemu Sejmowi.

Komisya gospodarstwa krajowego, której Wysoki Sejm przydzielił przedło-
żenie Wydziału krajowego, sprawozdaniem z dnia 12 maja 1900 L. 3.938 zaleciła
Wysokiemu Sejmowi do przyjęcia projekt Wydziału krajowego z nieznaczniemi
tylko zmianami; gdy jednak sprawozdanie to komisyi nie weszło już na porządek
dzienny obrad Wysokiego Sejmu, postanowił Wydział krajowy uchwałą z dnia
3 lipca 1900 L. 41.574 przedłożyć Wysokiemu Sejmowi po raz wtóry projekt
noweli do ustawy rybackiej w brzmieniu przez komisję przyjętem, uzupełniając
go tylko postanowieniem upoważniającem Wydział rewirowy do utrzymania straży
rybackiej.

Komisya gospodarstwa krajowego przekładając Wysokiemu Sejmowi o
przedłożeniu tem sprawozdanie z dnia 2 lipca 1901 L. 1961, oświadcza;

„że nie mogąc z powodu zbyt krótkiego czasu przeznaczonego na obrady
Sejmu zbadać i rozpatrzyć dokładnie przedłożony przez Wydział krajowy projekt,
przedkłada Sejmowi tylko wniosek wezwania Wydziału krajowego, by na najbliż-
szej sesji projekt zmiany ustawy raz jeszcze przedłożył.“

I to sprawozdanie komisyi nie było przedmiotem obrad Wysokiego Sejmu.

Dopiero w roku 1903, na podstawie sprawozdania komisyi gospodarstwa
krajowego z dnia 20. października 1903 L. 3337 z przedłożenia Wydziału krajo-
wego o popieraniu gospodarstwa rybnego, uwzględniając motywa komisyi, że leży
w interesie podniesienia gospodarstwa rybnego i ostatecznego uregulowania sto-
sunków rybołówstwa, by wszelkie braki i niedokładności ustawy jak naspieszniej
usunięto, wezwał Wysoki Sejm uchwałą z dnia 26 października 1903 Wydział

krajowy „do przedłożenia konkretnych wniosków co do zmiany ustawy o rybołówstwie“.

Następnie w załatwieniu sprawozdania komisji gospodarstwa krajowego z dnia 2. marca 1907 L. s. 1.636/907 o sprawozdaniu z czynności departamentu III Wydziału krajowego za czas od 1. sierpnia 1905 do końca października 1906, obejmującego także sprawy dotyczące rozwoju gospodarstwa rybnego w kraju, powziął Wysoki Sejm na posiedzeniu z dnia 7. marca 1907 między innymi następującą uchwałę:

„Sejm wzywa Wydział krajowy, aby przedłożył Sejmowi projekt zmiany ustawy o rybołówstwie z dnia 31. października 1887“.

Komisya, motywując przedłożenie wniosku na powyższe podanej uchwały, powołuje się w swem sprawozdaniu na motywa naprowadzone w załatwionem przez Wysoki Sejm sprawozdaniu komisji z dnia 20. października 1903 Ls. 3.337/903 — jako też w sprawozdaniu komisji z dnia 16. listopada 1905 Ls. 4.373/905, które nie przyszło już pod obrady Wysokiego Sejmu.

W sprawozdaniach tych zaznaczyła komisya potrzebę zorganizowania działu rybackiego w Wydziale krajowym, a w szczególności organizacyi nadzoru nad rewirami rybackimi, z czem wiąże się bezpośrednio potrzeba wprowadzenia pewnych zmian do postanowień obowiązującej dziś ustawy o rybołówstwie.

Zmiana ustawy dotyczyć powinna zdaniem komisji „nietylko wprowadzania przepisów, które w stosunkach naszych są konieczne, ale także usunięcia z ustawy tych wszystkich postanowień, które w naszych stosunkach na zawsze martwą literą prawa pozostać muszą, jak n. p. postanowienia o rewirowych wydziałach rybackich i t. p.“

Komisya wyraziła następnie zapatrywanie, iż dążyćby należało do tego, aby pieczę nad sprawami rybackiego poruczono osobnej instytucji, utworzonej na wzór istniejącego na Morawach inspektoratu rybackiego, z zakresem działania i atrybucjami przyznanymi temuż inspektoratowi (§. 30 i 31 ustawy o rybołówstwie dla Moraw z dnia 6. czerwca 1895, dz. ust. kraj. Nr. 62 ex 1896).

W sprawozdaniu z czynności Departamentu III. za czas od 1. listopada 1906 do 31. maja 1908 usprawiedliwił Wydział krajowy ważnymi względami zwłokę w przedłożeniu projektu noweli do ustawy o rybołówstwie, co na wniosek komisji gospodarstwa krajowego przyjął Wysoki Sejm do wiadomości i uchwałą z dnia 20. października 1908 polecił ponownie Wydziałowi krajowemu, aby na najbliższej sesji sejmowej przedłożył projekt ustawy o rybołówstwie.

Dla uzupełnienia przedstawionego tu przebiegu sprawy zmiany ustawy o rybołówstwie zaznaczyć w końcu należy, że w ubiegłej sesji sejmowej poseł Oleśnicki i towarzysze złożyli do łaski marszałkowskiej wniosek częściowej zmiany ustawy o rybołówstwie. Odnośne sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego nie weszło już na porządek dzienny obrad Wysokiej Izby.

Jednakże przy rozprawie nad sprawozdaniem z czynności departamentu III. Wydziału krajowego postawił poseł Dr. E. Oleśnicki następującą rezolucję:

„Poleca się Wydziałowi krajowemu, aby na najbliższej sesji przedłożył Sejmowi projekt nowej ustawy o rybołówstwie, która miałaby w szczególności obejmować zasady:

a) dopuszczalności samoistnych rewirów spółkowych tam, gdzie wszyscy właściciele gruntów położonych nad rzeką w przestrzeni całej rewiru tworzącej zgodzą się na to;

b) dopuszczalności zadzierżawienia rewirów przez gminy;

c) oddanie dzierżawy rewirów oferentowi podającym najwyższą ofertę bez względu na osobiste kwalifikacje;

d) nienaruszalności tych praw użytkowania wody nadbrzeżnych właścicieli gruntów, jakie pozostają w związku z gospodarstwem gruntowem a które służyły tymże właścicielom przed wejściem w życie obowiązującej ustawy“.

Rezolucję tę uchwałą z dnia 20. października odstąpił Wysoki Sejm komisji gospodarstwa krajowego.

Przedłożony obecnie przez Wydział krajowy projekt noweli do ustawy o rybołówstwie, opracowany na podstawie opinii ad hoc zwołanej ankiety nie narusza w niczem podstawowych zasad dziś obowiązującej ustawy.

Podział rzek na rewiry rybackie ma pozostać i nadal podstawą urządzenia gospodarstwa rybnego na wodach bieżących, a proponowane zmiany mają na celu umożliwienie właścicielom prawa rybołówstwa udziału w szerszym niż dotychczas zakresie w administracji rewirów oraz lepsze dostosowanie ustawy do stosunków naszego kraju i umożliwienie skuteczniejszej kontroli nad wykonywaniem tej ustawy.

Do najważniejszych z proponowanych zmian zaliczyć musi komisja zmiany postanowień §. 13 i 15, przez które

a) gminie przysługiwać będzie prawo posiadania rewiru własnego, oraz prawo ubiegania się w niektórych wypadkach o dzierżawę rewiru;

b) właścicielom prawa rybołówstwa w rewirze za dzierżawny uznany, przysługiwać będzie prawo zawiązania spółki dla bezpośredniej administracji rewiru, a wówczas rewir taki przez Starostwo wydzierżawionym nie będzie,

c) o utrzymaniu się przy dzierżawie rozstrzygać ma w przyszłości wedle projektu wysokość ofiarowanego czynszu.

Następnie projekt Wydziału krajowego wprowadza do ustawy postanowienia, mające na celu zapobieżenie, by rewiry rybackie nie mogły być pozostawione przez jakiś czas bez dzierżawcy względnie administratora, a dalej postanowienia ułatwiające ściąganie czynszów i taks rewirowych jakoteż rozdział czynszów między uprawnionych.

Aby i mniej zamożni ubiegać się mogli o dzierżawę rewirów, obniżono kaucję dzierżawców do jednorocznego czynszu, obostrzając równocześnie postanowienia o postępowaniu w razie niedotrzymania któregośkolwiek warunku dzierżawy.

Dotychczasowe postanowienia §§ 24. do 30. ustawy dotyczące „Wydziałów rewirów rybackich“ pozostawia projekt noweli bez zmiany mimo, że dotychczasowe (piętnastoletnie) doświadczenie wykazało, że instytucja wydziałów rewirów rybackich w tej formie, jaką jej nadają obecne przepisy ustawy, wprowadzoną w życie być nie może. Pozostawienie tych przepisów bez zmiany nie odpowiada zapatrywaniom komisji gospodarstwa krajowego wyrażonym w sprawozdaniu z dnia 20. października 1903 L. 3.337, gdzie wyraźnie zaznaczono potrzebę usunięcia wydziałów rewirów rybackich i zastąpienia ich instytucją inspektoratu rybackiego, jak to ma miejsce na Morawach (§. 30. i 31. ustawy o rybołówstwie dla Moraw z dnia 6. czerwca 1895), jakoteż nie jest zgodnym z opinią ankiety, która oświadczyła się również za usunięciem z ustawy przepisów o nieistniejących wydziałach rewirowych, a wprowadzeniem inspektoratu.

Wydziały rewirów rybackich przewidziane także w ustawach Austrii dolnej, Gorycyi, Krainy i Przedarulanii zostały dotąd utworzone tylko w Austrii

dolnej; w innych krajach funkcyje tych wydziałów pełnią bądź towarzystwa rybackie bądź towarzystwa gospodarskie, u nas zaś funkcyje te spełnia od roku 1894 Wydział krajowy.

Pozostawienie w ustawie takich martwych przepisów nie można uważać za dobre i zdaniem komisji trzeba albo przepisy te zupełnie usunąć z ustawy albo tak je zmodyfikować, by choć w niektórych warunkach utworzenie takich wydziałów było możliwem.

Komisja obrała drugi sposób i wprowadziła do projektu noweli odpowiednią zmianę postanowień §. 24. ustawy.

Ważnym krokiem naprzód w rozwoju gospodarstwa rybnego jest wprowadzenie postanowienia, mocą którego utworzonym być ma inspektorat rybactwa. Komisja gospodarstwa krajowego w poprzednich swych sprawozdaniach uzasadniała już kilkakrotnie konieczność wprowadzenia instytucji powołanej do czuwania nad gospodarstwem rybnym na rewirach rybackich, Zmiany postanowień §. 15. zwiększają jeszcze potrzebę nadzoru nad rewirami rybackimi. Potrzebę konieczną wprowadzenia inspektoratu uznała także ankietka a i Wydział krajowy od lat kilku w sprawozdaniach swoich potrzebę takiej instytucji zaznaczał.

Wobec tego komisja nie uzasadnia tu ponownie potrzeby utworzenia tej instytucji, a tylko zaznaczyć musi życzenie, aby instytucja ta utworzona na wzór podobnej instytucji istniejącej na Morawach jak najprędzej powołaną była do życia.

Inspektor rybactwa uposażonym być musi w uprawnienia konieczne dla należytego spełniania włożonych nań obowiązków, jednakże uprawnienia te, które w drodze rozporządzenia bliżej określone będą, nie powinny zdaniem komisji wychodzić po za konieczną potrzebę, tak by z tytułu tego nie wynikły dla właścicieli gruntów nadbrzeżnych lub zakładów przemysłowych nowe ciężary lub unieudogodnienia. Proponowane przez Wydział krajowy zmiany postanowień §§. 54 do 64 ustawy dotyczą przepisów o ochronie ryb i o polityce rybackiej. Zmiany te, których pożyteczność uznała ankietka, proponuje Wydział krajowy na podstawie dłużejletniego doświadczenia, a mają one na celu ułatwienie wykonywania kontroli nad przestrzeganiem przepisów ustawy rybackiej.

Komisja zgadza się również na proponowaną przez Wydział krajowy zmianę §. 69. ustawy w tym kierunku, aby polityczna władza krajowa wydawała rozporządzenia, zastrzeżone ustawą rybacką kompetencji tej władzy, nie „po osiągnięciu zdania Wydziału krajowego“ lecz w porozumieniu z Wydziałem krajowym analogicznie do przepisów § 52. ustawy rybackiej dla Austrii górnej i §. 69. ustawy takiej dla Przedarulanii.

Obniżenie najmniejszej grzywny na 1 kor. ma na celu umożliwienie władzom karania częściej przestępców grzywnami, najmniejsza bowiem dotychczasowa grzywna 10 koron mogła być rzadko kiedy ściągniętą a kara aresztu jednodniowego jest lekceważoną.

Wprowadzenie choć w niektórych wypadkach postępowania mandatowego przy karaniu przekroczeń o ustawie rybackiej przyczyni się niewątpliwie do szybszego wymiaru kary, a przez to spotęguje się jej skuteczność.

Powyżej omówiony projekt noweli do ustawy o rybołówstwie, czyni również w znacznej części zadość żądaniom wyrażonym w rezolucyi posła Dra Oleśnickiego postawionej podczas obrad Wysokiego Sejmu w dniu 20. października 1908, wedle projektu tego bowiem mogą być tworzone samoistne rewiry spółkowe, gminy będą mogły posiadać rewiry własne, oraz ubiegać się będą mogły o dzierżawę rewirów za dzierżawne uznanych, a przy wydzierzawianiu rewirów decydować będzie najwyższy ofiarowany czynsz. Tylko czwartego punkta powyżej wspomnianej rezolucyi posła Oleśnickiego nie uwzględniono w omawianym projekcie noweli, gdyż obowiązująca ustawa o rybołówstwie nie ogranicza w niczem innych użytkowań wody i nie ma w ustawie tej postanowienia, które mogłyby dać podstawę do ograniczenia jakiegokolwiek bądź użytkowania wody mającego związek z gospodarstwem rolnem.

Tu musi komisya wyraźnie stwierdzić, że postanowienia ustawy o rybołówstwie nie wzbraniają i nie ograniczają w niczem użytkowania wód do prania, do pojenia i pławienia bydła, koni, ptactwa i t. p., jak również nie wzbraniają moczenia konopi w wodach płynących.

Jeżeli przeto gdziekolwiek władze polityczne wydały zakaz moczenia konopi w potokach lub rzekach, to zakaz tak wydany został prawdopodobnie na podstawie przepisów sanitarnych i ze sprawami rybactwa nic wspólnego nie ma. Komisya fakt ten zaznacza tu dlatego, że podczas obrad Wysokiego Sejmu podnoszono kilkakrotnie zakaz moczenia konopi, jako argument przemawiający za potrzebą zmiany ustawy.

W końcu zaznaczyć musi komisya, że organa rządowe i autonomiczne prowadzące roboty regulacyjne na rzekach krajowych nie przestrzegają w dostatecznej mierze postanowień §. 52. ustawy o rybołówstwie, który postanawia:

„że przy regulacyi wód, należy tak w całym urządzeniu jak i w szczegółach oraz przy wykonaniu budowli regulacyjnych baczyć na to, ażeby uwzględnione były także interesa rybactwa, o ile to nastąpić może bez uszczerbku dla celu regulacyi i bez niestosunkowego podwyższenia kosztów“.

„W szczególności należy dążyć do pozostawienia albo założenia takich miejsc, gdzieby mnożenie się ryb nastąpić mogło, oraz takich miejsc, w których by w czasie wysokiego stanu wody mogły znaleźć schronienie“.

To nie uwzględnianie interesów rybactwa przy wykonywaniu robót regulacyjnych, przynosi gospodarstwu rybnemu ogromne straty i doprowadzić może do zupełnego wrybienia. Komisya świadoma jest tego, że interesa regulacyi, jako ekonomicznie większe znaczenie mające, nie mogą być podporządkowywane interesom gospodarstwa rybnego, lecz tam gdzie bez szkody dla robót regulacyjnych można interesa rybactwa uwzględnić, należy zrobić wszystko, co możliwe, aby zmniejszyć niekorzystne oddziaływania regulacyi na gospodarstwo rybne.

Wychodząc z tego założenia, przedstawia komisya Wysokiemu Sejmowi wniosek na uchwalenie odpowiedniej rezolucyi. W końcu zsznacza komisya, że sprawozdaniem tem prócz przedłożenia Wydziału krajowego o noweli do ustawy o rybołówstwie załatwiono również wniosek posła Dra Oleśnickiego oraz rezolucye tegoż posła Ls. 388 i 2754 ex 908 przez Wysoki Sejm komisyi tej przydzielone.

Na podstawie powyższego sprawozdania komisya gospodarstwa krajowego wnosi :

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

I. Sejm uchwaia załączony % projekt ustawy wprowadzającej pewną zmiany

i uzupełnienia do ustawy o rybołówstwie z dnia 31. października 1887 Nr. 37. Dz. u. kr. z roku 1890.

II. Sejm wzywa c. k. Rząd, aby wydał odpowiednie zarządzenia mające na celu zapewnienie przy regulacji rzek przestrzegania postanowień §. 52. ustawy o rybołówstwie.

III. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, aby organom swym prowadzącym roboty około regulacji rzek zalecił przestrzeganie postanowień §. 52. ustawy o rybołówstwie.

Przewodniczący :
Brykczyński.

Sprawozdawca :
Krynicky.

Ustawa

z dnia zmieniająca niektóre postanowienia ustawy
o rybołówstwie z dnia 31. października 1887 D. u. kr. Nr. 37.
z r. 1890.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi a Wiel-
kiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Dotychczasowe brzmienie §§. 13, 15, 16, 17, 19, 20, 21,
22, 23, 24, 54, 58, 59, 64, 66, 69, 80, 85, ustawy z dnia 31.
października 1887. Nr. 37. Dz. u. i rozp. kr. z roku 1890
uchyla się, a w miejsce ich obowiązywać mają następujące
postanowienia:

§. 13.

Rewir własny gminy, lub przez nią zadzierżawiony, nie
może być oddanym mieszkańcom gminy lub szerszym kołom
ludności do swobodnego wykonywania rybołówstwa. Gmina
jest obowiązana rewir taki wydzierżawić, albo oddać w za-
rząd ustanowionemu rybakowi, który posiadać musi kwalifi-
kację z §. 15. a.

Wyjątkowo może polityczna władza krajowa, w porozu-
mieniu z Wydziałem krajowym zezwolić gminie na inny je-
szcze sposób wykonywania rybołówstwa, jeżeli wykazaniem
będzie, że z powodu szczególnych stosunków jest to dla gmi-
ny korzystniejszym.

§. 15.

W każdym z osobna rewirze dzierżawnym będzie rybołówstwo przez polityczną władzę powiatową bez rozdziału w przestrzeni lub innego jakiegokolwiek poddziału oddane w dzierżawę w drodze publicznie rozpisanej się mającej pertraktacji ofertowej temu, który ofiaruje najwyższy czynsz dzierżawny.

Przy równych warunkach pierwszeństwo dzierżawy rewiru przyznać należy temu z oferentów, który już w poprzednim okresie dany rewir dzierżawił, a w zupełności zadość czynił zobowiązaniom z dzierżawy tej wynikającym.

Przy ponownem wydzierżawieniu rewiru termin pertraktacji ofertowej wyznaczyć należy najmniej na sześć miesięcy przed upływem pierwszej dzierżawy.

§. 15 a.

Dzierżawy rewirów rybackich odmówić należy:

1) osobom, co do których zachodzi uzasadniona wątpliwość, czy będą należycie prowadzić gospodarstwo rybne, następnie:

2) umyślowo chorym i notorycznym pijakom,

3) czeladzi, tudzież ubogim wspieranym przez zakłady dobroczynne albo z funduszków gminnych,

4) na czas lat 5 po odbyciu kary temu, kto uznany był winnym zbrodni przeciw bezpieczeństwu osoby lub mienia,

5) na czas lat 5 od chwili prawomocności orzeczenia władzy temu, komu odjęto dzierżawę za niedopełnienie warunków,

6) na czas lat 5 po odbyciu kary temu, kto ukarany został za przekroczenie przepisów o ochronie ryb, lub przepisów ustawy łowieckiej.

Gminy nie będą z reguły dopuszczone do dzierżawy, a każde obejście tego zakazu pociąga za sobą odjęcie wydzierżawionego rybołówstwa.

Wyjątkowo może polityczna władza krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym, zezwolić na dopuszczenie gminy do dzierżawy rewiru, jeżeli wykazaniem zostanie, że dla wyjątkowych stosunków takie dopuszczenie gminy do dzierżawy leży w szczególnym interesie gminy.

§. 15. b.

Czas trwania dzierżawy wynosi dziesięć lat.

Jeżeli z chwilą upływu dzierżawy nie można z jakiegokolwiek bądź powodu oddać rewiru nowemu dzierżawcy, ma polityczna władza powiatowa prawo po zasięgnięciu opinii Wydziału krajowego względnie inspektora rybactwa, albo nałożyć na dotychczasowego dzierżawcę obowiązek zatrzymania

nadal dzierżawy, pod dotychczasowymi warunkami, nie dłużej jednak jak na lat dwa, co należy zastrzedz w umowie dzierżawnej, albo ustanowić inny sposób administracyi rewiru aż do czasu ponownego jego wydzierżawienia.

§. 15. c.

W razie uchylenia pertraktacyi ofertowej, a także wówczas, gdy ona dla braku oferentów nie dosła do skutku, oznaczy polityczna władza powiatowa po zasięgnięciu zdania Wydziału krajowego, względnie inspektora rybactwa sposób administracyi rewiru.

§. 15 d.

Wydzierżawienie rewiru dzierżawnego przez polityczną władzę powiatową ma być zaniechanem, jeżeli wszyscy właściciele praw rybołówstwa w danym rewirze, w terminie w tym celu wyznaczonym przedłożą przyjęty przez nich statut, w którym łączą się w spółkę dla prowadzenia gospodarstwa w całym rewirze niepodzielnie i na wspólny rachunek.

Czas do przedłożenia takiego statutu wyznaczy polityczna władza powiatowa najmniej na dwa miesiące przed terminem przeprowadzenia pertraktacyi ofertowej na wydzierżawienie danego rewiru.

Bliższe warunki, jakim odpowiadać ma statut takiej spółki, określi w drodze rozporządzenia polityczna władza krajowa.

§. 16.

Między warunkami dzierżawy ma być w każdym razie umieszczone postanowienie, że przy wykonywaniu rybołówstwa należy nietylko przestrzegać zakazów ustawy rybackiej lecz także zastosować się do koniecznych wymogów prawidłowego urzędzenia gospodarstwa rybnego i że zaniechać należy każdego niedozwolonego zanieczyszczania wody.

W razie niedotrzymania jakiegokolwiek z warunków dzierżawy, polityczna władza powiatowa orzeknie odjęcie rewiru i ustanowienie dla rewiru tego osobnego zarządu na koszt i niebezpieczeństwo dotychczasowego dzierżawcy. Ponowne wydzierżawienie takiego rewiru przeprowadzić należy w jak najkrótszym czasie w drodze pertraktacyi ofertowej.

§. 17.

Jako kaucyę na dotrzymanie warunków dzierżawy oraz na uiszczenie taksy rewirowej (§. 23.) i ewentualnych kar pie-

nieżnych winien dzierżawca przed objęciem wydzierżawionego rewiru złożyć u politycznej władzy powiatowej kwotę równą jednorocznemu czynszowi dzierżawnemu razem z jednoroczną taksą rewirową w gotówce albo w przydatnych na kaucyę papierach wartościowych. Kaucya pozostanie w tej wysokości podczas całego czasu dzierżawy.

§. 17. a.

Czynsz dzierżawny oraz taksę rewirową opłacać ma dzierżawca u politycznej władzy powiatowej corocznie z góry przed rozpoczęciem każdego roku dzierżawnego.

W razie niedopełnienia tego obowiązku polityczna władza powiatowa pokryje z kaucyi dzierżawcy zaległy czynsz i taksę, a względnie ściągnie te należitości w drodze egzekucyi politycznej.

§. 19.

Jeżeli w ciągu dzierżawy nastąpi połączenie praw rybołówstwa istniejących w rewirze dzierżawnym, wskutek czego rewir taki nadawałby się do uznania go za rewir własny, to jednak żądanie zamienienia rewiru dzierżawnego na rewir własny może się odnosić dopiero do następnego okresu dzierżawy, a żądanie takie najmniej na rok przed upływem okresu dzierżawy wniesionem być powinno do politycznej władzy powiatowej celem przedłożenia go politycznej władzy krajowej.

§. 20.

Czynsz dzierżawny za rewir dzierżawny przypada uprawnionym do rybołówstwa (§§. 5. i 8.) w danym rewirze w miarę rozległości ich wód rybnych, do rewiru wcielonych; gdyby jednak wymiar ten według zachodzących okoliczności nie był słusznym, pojedyncze udziały w wydzierżawionem rybołówstwie, a zatem i pretensye do kwot czynszu dzierżawnego należy obliczyć w inny odpowiedni sposób.

Podstawę do rozdziału czynszu dzierżawnego między uprawnionych stanowić ma ugoda, zawarta przez nich w terminie wyznaczonym na ten cel przez polityczną władzę powiatową, a określająca procentowy udział każdego właściciela względnie posiadacza prawa rybołówstwa w danym rewirze.

Polityczna władza powiatowa obowiązana jest najdalej do roku po wydzierżawieniu rewiru wygotować projekt takiej ugody i rozesłać go interesowanym z oznaczeniem trzymiesięcznego terminu do jej zawarcia,

§. 21.

Jeżeli interesowani nie przyjmą projektu ugody wypracowanego przez polityczną władzę powiatową a jakakolwiek inna ugoda nie przyjdzie między nimi do skutku, winna polityczna władza powiatowa w przeciągu dni trzydziestu od terminu wyznaczonego na zawarcie ugody, czynsz dzierżawny, o ileby sporem był objęty, składać w terminach płatności aż do rozstrzygnięcia sporu do Sądu pierwszej instancji, który do rozstrzygnięcia sporu jest rzeczowo właściwym, a w miejscu siedziby władzy politycznej powiatowej się znajduje.

Sąd po wysłuchaniu interesowanych określi pytania, które przed wydaniem złożonych pieniędzy uprawnionym rozstrzygnięte być muszą, oznaczy strony, które w przeprowadzić się mającym sporze wystąpić mają jako powód i ustanowi termin do wniesienia pozwu. Zaniechanie terminu wyznaczonego do wniesienia pozwu pociąga ten skutek za sobą, że strona opieszła nie może stawiać żadnych przeszkód wydaniu spornej kwoty stronom przeciwnym.

Przy wydaniu orzeczenia według powyższych postanowień, jakoteż przy załatwieniu wytoczonych sporów, choćby one nie podlegały postępowaniu w sprawach drobiazgowych według postanowień §§. 448—453 proc. cyw., sędzia nie jest związany ustawowymi zasadami dowodowymi, lecz rozstrzygać ma według własnego przekonania, nabytego przez sumienne zbadanie dostarczonych środków dowodowych (§. 3. ust. państw.).

Urządzenie gospodarstwa rybnego na granicznych przestrzeniach rzek.

§. 22.

Dla uregulowania stosunków rybactwa na tych przestrzeniach rzek, które stanowią granicę kraju, może polityczna władza krajowa w drodze rozporządzenia wprowadzić potrzebne zmiany w określonym niniejszą ustawą sposobie urządzenia i prowadzenia gospodarstwa rybnego.

Taksa rewirowa.

§. 23.

Każdy posiadacz rewiru własnego i każdy dzierżawca rewiru dzierżawnego uiszczać ma roczną takse rewirową.

Przy rewirach dzierżawnych równa się taksa 15% rocznego czynszu dzierżawnego, dla rewirów własnych obliczy takse polityczna władza powiatowa w wysokości 15% tej

kwoty, jakaby w razie uznania rewiru za rewir dzierżawny tytułem czynszu dzierżawnego według wszelkiego prawdopodobieństwa osiągniętą została.

Na wniosek Wydziału rewiru rybackiego (§. 24.) może polityczna władza krajowa podwyższyć takse dla pewnej przestrzeni wodnej z 15% na 25%, jeżeli idzie o pokrycie wydatków na wykupno praw rybołówstwa w myśl §. 39. lub o pokrycie kosztów wymienionych w §. 50. w interesie odnośnej przestrzeni wodnej.

§. 23. a.

Taksy od rewirów własnych uiszczają mają obowiązani do rąk politycznej władzy powiatowej corocznie z góry za każdy rok słoneczny, od rewirów zaś dzierżawnych wraz z czynszem dzierżawnym.

W razie niedopełnienia tego obowiązku polityczna władza ściągnie zaległe taksy w drodze egzekucyi politycznej.

Złożone w ciągu roku taksy, obowiązana jest polityczna władza powiatowa przesłać do końca stycznia następnego roku Wydziałowi rewiru rybackiego.

§. 24.

Do prowadzenia wspólnych spraw i zarządzeń gospodarczych wpływających ze związku rewirów rybackich powołanym jest Wydział rewirów rybackich.

Wydział taki może być ustanowiony dla pewnej ilości rewirów rybackich, które ze względu na prowadzenie prawidłowego gospodarstwa rybnego wymagają jednolitej administracji.

Polityczna władza krajowa po zasięgnięciu zdania inspektoratu rybactwa oznaczy, na które rewiry rozciągać się ma zakres działania odnośnych Wydziałów, ustanowi siedzibę Wydziału, jakoteż oznaczy liczbę jego członków.

Inspektor rybactwa.

§. 30. a.

Dla czuwania nad zagospodarowaniem wszystkich wód kraju, podniesienia gospodarstwa rybnego, wydawania opinii fachowej w sprawach dotyczących rybactwa i służenia tak Wydziałowi krajowemu, jak i władzom politycznym pomocą przy wykonywaniu przepisów tej ustawy, może Wydział krajowy w porozumieniu z polityczną władzą krajową ustanowić inspektora rybactwa.

Inspektorowi rybactwa i pomocniczym jego organom przysłuża przy wykonywaniu obowiązków służbowych prawo

dostępu do wszystkich wód rybnych i zakładów, których prowadzenie może oddziaływać na gospodarstwo rybne oraz prawo wstępywania w tym celu na grunta nadbrzeżne.

Bliższe określenie praw inspektora rybactwa, o ile nie są one w ustawie tej przewidziane oraz jego obowiązków, ewentualnie praw i obowiązków przydzielonych mu organów pomocniczych, nastąpi w drodze rozporządzenia politycznej władzy krajowej, wydanego w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§. 54.

Polityczna władza krajowa ustanowi i obwieści dla cenniejszych gatunków ryb czas ochrony jakoteż najmniejszą ich miarę.

Ryb w ich czasie ochrony, jakoteż ryb nie mających minimalnej miary nie wolno ani łapać, ani zabijać, a gdyby ryby takie dostały się przypadkiem w ręce rybaka, ma on je natychmiast z potrzebną ostrożnością puścić napowrót do wody.

§. 58.

Nie wolno na przepustach jazów i szluz zawieszać wężycierzy, plecionek i innych przyrządów do samolowu ryb nawet gdyby sam właściciel tych urządzeń wodnych był tamże uprawnionym do rybołówstwa. Również nie wolno używać do połowu ryb ości, jako też broni palnej.

§. 58. a.

W nocy ryb łowić nie wolno bez względu na sposób połowu. Za noc uważać należy czas rozpoczynający się w godzinę po zachodzie słońca, a kończący się na godzinę przed wschodem słońca.

Wyjątkowo może polityczna władza krajowa po zasięgnięciu zdania Wydziału krajowego względnie inspektora rybackiego pozwolić na połów ryb w nocy na pewnych oznaczonych przestrzeniach wód nizinnych (wód spławnych) i na pewien oznaczony okres czasu.

§. 59.

Stałych przyrządów po połowu ryb w toku wód płynących i przy ujściu do innej stojącej lub płynącej wody używać nie wolno.

Wyjątkowo może polityczna władza krajowa po zasięgnięciu zdania Wydziału krajowego względnie inspektora rybactwa oznaczyć pewne przestrzenie wód, na których w pewnych porach roku dopuszczalnem by było używanie do

połowu ryb stałych przyrządów, na których ustawienie użyć trzeba pozwolenia politycznej władzy powiatowej.

W każdym razie stałe przyrządy do połowu ryb ustawione w toku wód płynących lub przy ich ujściu, nie mogą sięgać po za połowę szerokości łożyska wody, którą to szerokość wymierzyć należy przy zwykłym niskim stanie wody prostopadle do brzegu. Przyrządy takie umieszczone od jednego lub obu brzegów, muszą od siebie być w takim odstępie, który odpowiada najmniej połowie szerokości łożyska wody, według powyższego wymiaru.

Zakaz ten nie odnosi się do przyrządów rybołowczych ze sieci, które się wstawia w czasie połowu ryb celem zamknięcia przestrzeni wody i które się zaraz po wyciągnięciu ryb usuwa.

I tych przyrządów nie wolno jednak używać w czasie ochrony, który w danym razie według §. 55. dla pewnej wody będzie ustanowionym.

§. 64.

Ryb w ich czasie ochrony oraz ryb niedosięgających minimalnej miary (§ 54.) nie wolno sprzedawać ani w gospodach publicznych podawać.

Zakaz ten rozciąga się na odnośne gatunki ryb także i do tego zapasu ryb, który handlarze ryb w sklepach lub przy nich w lodowniach, naczyniach i t. d. trzymają.

Politycznej władzy krajowej przysłuży prawo wyjęcia z pod tego zakazu ryb pochodzących ze stawów i zakładów założonych dla ich chowu, pod warunkiem jeżeli ich pochodzenie wykazaniem zostanie odnośnym świadectwem.

Bliższe postanowienia w przedmiocie wystawiania warunków i czasu ważności takich świadectw pochodzenia ryb określi polityczna władza krajowa w drodze osobnego rozporządzenia.

§. 66.

Każdy kto wykonuje rybołówstwo po za ogrodzonymi miejscami, musi posiadać poświadczenie uprawnienia do rybołówstwa na odnośnej wodzie rybnej, i poświadczenie to okazać organom nadzorczym na ich żądanie.

Poświadczenie takie dla posiadacza lub dzierżawcy wody rybnej, jak również dla jego personalu pomocniczego stanowi „Karta rybacka“.

Kartę rybacką opiewającą zawsze na nazwisko jej właściciela wydaje polityczna władza powiatowa, a to: dla posiadacza wody rybnej na czas nieograniczony z zastrzeżeniem zwrotu w razie pozbycia się lub wydzierżawienia wody rybnej, dla dzierżawcy na czas trwania dzierżawy, z zastrze-

żeniem zwrotu z ustaniem dzierżawy, dla personelu pomocniczego na każdy rok kalendarzowy z zastrzeżeniem zwrotu w razie ustania umowy służbowej.

Politycznej władzy powiatowej przysłuża prawo po zaciągnięciu zdania inspektora rybactwa lub na jego wniosek oznaczyć ilość kart dla personelu pomocniczego, jakie wydane będą dla każdego rewiru, a to dla uniemożliwienia ewentualnych nadużyć.

Inne osoby, które za opłatą lub bezpłatnie przypuszczono będą do łowienia ryb na jednej lub na kilku obcych wodach rybnych, muszą się zaopatrzyć w wystawioną na nazwisko i w fotografię zaopatrzoną książeczkę rybacką, w której właściciel lub dzierżawca wody rybnej poświadczy przypuszczenie do łowienia ryb i czas trwania tego pozwolenia oznaczy.

Książeczkę rybacką wydawać będzie Wydział rewirów rybackich na trzy lata za opłatą należności w kwocie dziesięciu koron.

Krajowej władzy politycznej przysługuje prawo oznaczyć dla pewnej przestrzeni wód, także inny rodzaj legitymacji dla wykonujących rybołówstwo, jeżeli to ze względu na wyjątkowe stosunki okaże się potrzebnem.

Formularze kart i książeczek rybackich polityczna władza krajowa ustanowi i obwieści.

§. 69.

Wykonywanie tej ustawy w wypadkach nie podpadających pod przepisy karne należy, o ile zawarte w niej postanowienia nie oznaczają wyraźnie innej kompetencji do władz politycznych. Władze te mają przy tem, o ile idzie o kwestye fachowe, wysłuchać rzeczoznawców, względnie zasięgnąć opinii inspektora rybactwa.

Jeżeli Wydział rewiru rybackiego nie występuje sam jako strona, orzeczenie jego w kierunku fachowo-rybackim można uważać za opinię wystarczającą, bez dalszego wysłuchania rzeczoznawców.

Polityczna władza krajowa wydaje w porozumieniu z Wydziałem krajowym rozporządzenia tą ustawą zastrzeżone jej kompetencji. Gdyby do porozumienia nie doszło, rozstrzyga Ministerstwo rolnictwa.

Przy wydaniu takich zarządzeń, w których ze względu na położenie lub rozmiar wody koniecznem] lub wskazanem jest działanie w porozumieniu z innymi krajami lub państwami, należy porozumieć się z właściwą władzą kraju sąsiedniego, względnie co do obcego państwa odnieść się po zarządzenie do Ministerstwa rolnictwa.

Władze polityczne mają w sprawach rybackich wzywać pomocy szczególnie przydzielonych im organów policyi laso-

wej (krajowych inspektorów lasowych, techników lasowych i nadzorców lasowych w powiatach), które są obowiązane w objazdach swoich i obchodach zwracać uwagę także na stosunki rybactwa i przedkładać na tej podstawie sprawozdania i wnioski. Bliższe przepisy o właściwości władz i o postępowaniu mieszczą się w następującym §. 70, o ile idzie o stosunek rybactwa do takich spraw, które w głównych zasadach uregulowane są ustawą wodną, lasową, lub przepisami o żegludze i spławianiu, o ile zaś idzie o inne kwestye rybactwa w §§. 71—78.

§. 80.

Przekroczenie tej ustawy i przepisów lub odrębnych zarządzeń na jej podstawie wydanych łącznie z zarządzeniem zamknięcia przepokopów w myśl §. 10., al. 2. i §. 49. karać będzie, o ile powszechna ustawa karna nie znajdzie zastosowania, polityczna władza powiatowa grzywną od 1 do 100 koron, która to grzywna w razie powtórnego wykroczenia oraz wtedy, gdy w stanie ryb znaczną wyrządzono szkodę, podwyższoną być może do 200 K.

Zamiast kary pieniężnej do 10 koron może być orzeczoną kara aresztu do 24 godzin, nigdy jednak poniżej 6 godzin.

Przy przekroczeniach, które popełnione zostały przez samego uprawnionego do rybołówstwa przy połowie ryb lub przez handlarzy i właścicieli restauracyj wskutek niedozwolonej sprzedaży albo podawania ryb, orzec należy zarazem konfiskatę ryb złowionych wbrew przepisom, względnie wyłowionych na sprzedaż lub przeznaczonych do podania.

Przy przekroczeniach, które popełniono z użyciem niedozwolonych przyrządów, należy orzec tychże konfiskatę bez względu na to, czy one należą do winnego lub nie należą.

§. 85.

Co się tyczy kompetencji władz politycznych do dochodzenia i karania przekroczeń tej ustawy, terminów odwołania się i postępowania należy zachować przepisy ogólne, obowiązujące w administracyjnem postępowaniu karnem.

Jeżeli doniesienie o przekroczeniu tej ustawy pochodzi od władzy publicznej lub od jednej z osób wskazanych w §. 68. pow. ustawy karnej, można i bez poprzedniego przesłuchania obwinionego wydać osąd wedle zasad postępowania mandatowego w §. 147. a. ustawy z 5. lutego 1907. Nr. 28. dz. u. p. bliżej określonego, o ile by władza polityczna powiatowa uważała za stosowne nałożyć karę nie wyższą jak 20 kor. Jeżeli w dniach ośmiu zostanie wniesiony sprzeciw, wówczas należy wdrożyć zwyczajne postępowanie.

Jeżeli polityczna władza powiatowa na podstawie przeprowadzonych wskutek takiego sprzeciwu zwyczajnych do-

chodzeń nie widzi powodu do zmiany orzeczenia zawartego w mandacie karnym, należy przeciw ten, nie wydając ponownego orzeczenia karnego, przedłożyć jako rekurs Namiestnictwu do decyzji.

O karach i o połączonych z nimi odszkodowaniach i zwrotach kosztów rozstrzyga w najwyższej instancji Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

Art. II.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, co nie może wpłynąć na zmianę warunków dzierżawy rewirów rybackich wydzierżawionych przed wejściem w życie tej ustawy, na podstawie postanowień ustawy z dnia 31. października 1887.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, rolnictwa, sprawiedliwości, handlu i skarbu.

The first of these is the fact that the
 system is not a simple one, and that
 it is not a simple one, and that

The second of these is the fact that the
 system is not a simple one, and that
 it is not a simple one, and that

The third of these is the fact that the
 system is not a simple one, and that
 it is not a simple one, and that

The fourth of these is the fact that the
 system is not a simple one, and that
 it is not a simple one, and that